

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 439/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Szöllössym, Mlynská 28, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 165/2018 z 24. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 29. októbra 2018 sa [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví

označených základných práv uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 165/2018 z 24. júla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti žalovanej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) zaplata sumy 6 214,23 € s prísl. ako náhrady vynaložených liečebných nákladov spojených s úrazom utrpým pri dopravnej nehode 9. novembra 1998. Po tom, čo žalovaná vzniesla v časti nároku sťažovateľa v sume 1 711,18 € námietku premlčania, vzal sťažovateľ žalobu v tejto časti späť (konanie bolo v tejto časti právoplatne zastavené rozsudkom sp. zn. 36 C 374/2009 z 21. júna 2011). Okresný súd nadväzne v poradí druhým rozsudkom č. k. 36 C 374/2009-210 zo 6. februára 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobe čiastočne vyhovel a zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť sťažovateľovi sumu 4 503,05 € s prísl., v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 44,92 %. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), pričom uviedol, že v časti uplatneného nároku vo výške 1 711,18 € došlo v priebehu konania k späťvzatiu žaloby pre dôvodne vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej, a preto bolo konanie v tejto časti právoplatne zastavené v dôsledku zavinenia sťažovateľa.

3. Proti výroku o trovách konania sa sťažovateľ odvolal. Dôvodil tým, že žaloba bola aj v časti späťvzatia podaná dôvodne a k jej späťvzatiu došlo iba kvôli vznesenej námietke premlčania a túto časť nároku už nebolo možné autoritou súdnej moci priznať, hoci právo naďalej trvalo ako naturálne právo, resp. naturálny záväzok.

4. Krajský súd napadnutým uznesením rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania potvrdil.

5. Proti potvrdzujúcemu uzneseniu krajského súdu sťažovateľ nasmeroval svoju sťažnosť. Podľa jeho názoru bol postup krajského súdu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nesprávny a nerešpektuje princípy, na ktorých je postavený Civilný sporový poriadok. Rovnako ako v konaní pred všeobecnými súdmi argumentuje, že *„žaloba bola aj v časti späťvzatia podaná dôvodne, nakoľko sťažovateľ nezobral žalobu sčasti späť preto, že by v tejto časti nemal právo na náhradu škody. K späťvzatiu došlo len z dôvodu, že v tejto časti žalovaný vzniesol námietku premlčania a túto časť nároku kvôli vznesenej hmotnoprávnej námietke už nebolo možné autoritou súdnej moci sťažovateľovi priznať, hoci právo ďalej trvalo ako naturálne právo resp. naturálny záväzok.“*. Ďalej tvrdí, že v čase podania žaloby nebola voči časti nároku sťažovateľa účinne vznesená námietka premlčania, premlčanou sa stala až potom. Na túto skutočnosť sťažovateľ reagoval späťvzatím žaloby a následne už bola predmetom konania len suma, ktorú v konečnom rozhodnutí priznal sťažovateľovi aj okresný súd. Vzhľadom na dôvodnosť žaloby pred jej čiastočným späťvzatím, ako aj po ňom je podľa jeho názoru potrebné hodnotiť výsledok konania ako plný úspech sťažovateľa, keďže tento v každom štádiu konania uplatňoval predmet, ktorý bol v danom čase dôvodný.

6. Ďalej sťažovateľ predostiera názor, že trovy vyložené stranou konania v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jej procesným postojom k predmetu konania v jeho jednotlivých štádiách. Pokračuje, že je potrebné rozlišovať, čo bolo predmetom konania v jednotlivých štádiách a či bol sťažovateľ čiastočne neúspešný vo vzťahu k predmetu konania uplatňovanom v priebehu celého konania alebo len vo vzťahu k predmetu konania uplatňovanom len v časti konania. Zásadu zodpovednosti strán za výsledok konania nemožno podľa jeho názoru *„zjednodušiť zohľadňovať len vo vzťahu k začatiu konania podanou žalobou a následným výsledkom konania zhmotneným v konečnom meritórnom rozhodnutí. Civilné konanie má totiž istý priebeh, počas ktorého môže dochádzať k zmenám predmetu konania resp. rôznym procesným úkonom strán s následkami na predmet konania, ktoré strany vykonávajú práve z dôvodu ich náležitej starostlivosti a zodpovednosti za výsledok konania. Ak strana žalobcu reaguje na vznesenie námietky premlčania voči časti uplatneného nároku čiastočným späťvzatím, je to potrebné hodnotiť nepochybne kladne, nakoľko strana tým zodpovedne dispozične prispôbuje predmet konania aktuálne*

dôvodnému nároku. Takéto zodpovedné konanie strany v priebehu konania musí nájsť následne svoj zmysel a vyjadrenie aj pri rozhodnutí o náhrade trov konania.“. S ohľadom na uvedené sťažovateľ uzatvára, že bol čiastočne neúspešný len vo vzťahu k predmetu konania do čiastočného späťvzatia žaloby, po tomto dispozitívnom úkone už bol vo vzťahu k predmetu konania plne úspešný. Za štádium konania po čiastočnom späťvzatí žaloby by mu teda mala byť priznaná plná náhrada trov konania, pretože „všetky náklady na uplatňovanie nárokov sťažovateľa v súdnom konaní boli v tejto časti konania uplatňované absolútne účelne a len vo vzťahu k predmetu konania, v ktorom bol sťažovateľ plne úspešný“.

7. Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 2Co/165/2018 zo dňa 24.7.2018 porušil základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], ..., na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/165/2018 zo dňa 24.7.2018 sa zrušuje a vec sa vracia krajskému súdu na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], ..., sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 390,50 EUR, ktorú je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu....“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

15. Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu, ktorý zohľadnil jeho neúspech v spore v časti týkajúcej sa späťvzatia žaloby z dôvodu úspešne vznesenej námietky premlčania zo strany žalovanej a tento čiastočný neúspech premietol do zníženia jeho nároku na náhradu trov konania. Sťažovateľ v prospech svojho sťažnostného petitu prednáša, že pokiaľ reagoval na vznesenie námietky premlčania voči časti uplatneného nároku čiastočným späťvzatím, dispozične prispôbil predmet konania aktuálne dôvodnému nároku, a pokiaľ mal v takto upravenom predmete (štádiu) konania plný úspech, mal by mať právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Krajský súd podľa jeho názoru pochybil, ak pri rozhodovaní o trovách konania zohľadňoval jeho (percentuálne vyjadrený) neúspech. Z uvedených dôvodov vyčíta krajskému súdu nesprávnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem, v dôsledku čoho považuje toto rozhodnutie za nesprávne a rozporné s princípmi spravodlivosti.

16. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Európsky súd pre ľudské práva vo veci Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

17. Na druhej strane ústavný súd vyslovil, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov. V tom sú vyjadrené atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, I. ÚS 119/2012, III. ÚS 151/2013 a pod.).

18. Uvedené stabilné právne názory ústavného súdu korešpondujú i širšiemu poňatiu jeho „prieskumného“ vzťahu k všeobecným súdom. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

19. Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého uznesenia krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové konanie a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

20. Ústavný súd sa preto najskôr oboznámil s odôvodnením rozsudku okresného súdu zo 6. februára 2018 v časti týkajúcej sa trov konania, v ktorom v prvom rade citoval

relevantnú právnu úpravu (§ 255 ods. 1 a 2 CSP a § 256 ods. 1 CSP) a následne ozrejmil: „Ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Žalobca vzal žalobu späť a z procesného hľadiska je žalobcovým zavinením zastavenie konania pre späťvzatie žaloby. Úvahy o tom, či si žalobca bol alebo mohol byť vedomý bezdôvodnosti svojej žaloby sú z hľadiska použitia citovaného ustanovenia CSP bezpredmetné. Vnútoraná pohnútka žalobcu vedúca k späťvzatiu žaloby ho nezbavuje procesnej zodpovednosti na zastavení konania. Keďže nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného ale z procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska a teda z hľadiska vzťahu výsledku chovania žalovaného k požiadavkám žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol k uplatnenému nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný alebo nie. Zavinenie zastavenia konania spočíva predovšetkým na procesnom zavinení zastavenia konania. Inými slovami povedané, dôvodnosť žaloby sa posudzuje procesne a bez ohľadu nato, aký bol výsledok konania, keby k späťvzatiu nedošlo. V prejednávanom prípade je rozhodnou skutočnosťou, že žalobca vzal žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 1.711,18 Eur a súd v tejto časti konanie zastavil (právoplatne). Z uvedeného vyplýva, že žalobca z procesného hľadiska zavinil čiastočné zastavenie konania.“

21. Následne sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne, pričom podľa § 387 ods. 2 CSP na doplnenie uviedol: «Pomerné rozdelenie trov je vždy odrazom reálneho výsledku sporu a vedie strany k tomu, aby nežalovali viac ako im podľa hmotného práva patrí. Pri zastavení konania (aj čiastočnom) je trovy povinná hradiť tá zo strán, ktorá zavinila ich vznik a pojem „procesného zavinenia“ (použitý v ustanovení § 256 CSP) je posudzovaný výlučne z procesného hľadiska. Pokiaľ jedna procesná strana zaviní, že konanie muselo byť zastavené, pričom o veci nemôže byť meritórne rozhodnuté a teda zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, vzniká jej vždy povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania. Na strane žalobcu existuje procesné zavinenie aj vtedy, ak

vzal žalobu späť pre dôvodné vznesenie námietky premlčania žalovaným. ... Neobstojí odvolacia námietka žalobcu, že voči časti nároku na zaplatenie sumy 1.711,18 € v čase podania žaloby nebola vznesená námietka premlčania a tak aj v tejto časti žaloba bola podaná dôvodne, z čoho by mal vyplývať jeho plný úspech v spore. Podstatný je ... výsledok konania, pre neho (sťažovateľa, pozn.) procesne v konečnom dôsledku v tejto časti nepriaznivý, prejavujúci sa čiastočným zastavením konania, za ktoré z procesného hľadiska zodpovedá.»

22. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd pri rozhodovaní o trovách konania najskôr aplikoval zásadu úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 a 2 CSP). Úspech vo veci zistil porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Vo všeobecnosti platí, že žalobca má plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana sporu, ktorá mala plný úspech v konaní, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov oproti protistrane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak však strana sporu nemá plný úspech vo veci, vždy má úspech čiastočný, t. j. obe strany sporu (žalobca aj žalovaný) sú sčasti úspešné a sčasti neúspešné. Tak to bolo aj vo veci sťažovateľa. Účinná právna úprava v tomto smere inštruuje, že ak mala strana úspech v spore len čiastočný, potom sa náhrada trov pomerne rozdelí, prípadne sa vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

23. Vzhľadom na právoplatné zastavenie konania v časti uplatneného nároku aplikovali všeobecné súdy vo veci i zásadu procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). V zmysle obsahu citovaného ustanovenia najskôr ozrejmili, čo bolo dôvodom toho, že konanie muselo byť čiastočne zastavené (uplatnenie námietky premlčania protistranou), kto za to zodpovedá, a následne s prihliadnutím na tento záver odpovedali na otázku, z akej časti bola každá zo strán sporu v konaní ako celku úspešná. Rozhodnou bola skutočnosť, že žalovaná uplatnila námietku premlčania, a že iba z tohto dôvodu vzal sťažovateľ žalobu v časti uplatneného nároku späť. Ak sťažovateľ ako iniciátor sporu vedel, resp. uplatnil proti žalovanej premlčaný nárok, počítal i s možnou procesnou obranou v podobe vznesenia námietky premlčania zo strany žalovanej, a teda aj s prípadným

neúspechom v tejto časti. Ak toto riziko podstúpil (uvedomujúc si oslabenie svojho práva), spravodlivo nesie zodpovednosť za zavinenie zastavenia konania v tejto časti. Neobstojí v tomto smere námietka sťažovateľa o tom, že späťvzatie je potrebné hodnotiť kladne. Aj späťvzatie je prvkom zavinenia a v kontexte sťažovateľovej veci ho nie je možné pripočítať na ťarchu toho, kto sa iba bránil uplatnenej časti nároku, a to dokonca úspešne. Ak teda krajský súd ustálil, že čiastočné späťvzatie žaloby zaviniť sťažovateľ, v tomto rozsahu nemal sťažovateľ vo veci úspech, a preto sa úspech z hľadiska posudzovania náhrady trov konania správne pričítal opačnej strane sporu. Nadväzne rozdelil náhradu trov konania podľa pomeru víťazstva sťažovateľa vo veci samej, zníženého o pomernú časť jeho neúspechu. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že je potrebné rozlišovať, čo bolo predmetom konania v jednotlivých štádiách, a že v každom štádiu konania uplatňoval predmet, ktorý bol v danom čase dôvodný, táto jeho námietka nemá opodstatnenie, pretože pomer úspechu sa vždy určuje k celému predmetu konania. Ak by bol sťažovateľ aj „v zostávajúcej“ časti úspešný, bola by mu priznaná náhrada trov konania aj za túto časť (t. j. v konečnom dôsledku v celom rozsahu). Niet preto rozumného dôvodu, aby žalovaná nemohla mať za „časť“, v ktorej bola úspešná, nárok na náhradu trov konania.

24. Z uvedených dôvodov ústavný súd považuje závery krajského súdu principiálne založené na aplikácii zásady úspechu strán sporu vo veci doplnenej o aplikáciu zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie za ústavne udržateľné, nevykazujúce znaky arbitrárnosti ani zjavnej neodôvodnenosti. Z napadnutého uznesenia nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu, a nevzbudzuje ani pochybnosti o jeho spravodlivosti.

25. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09, I. ÚS 604/2017) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí

rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

26. S ohľadom na tieto závery ústavný súd uvádza, že pri predbežnom prerokovaní nezistil existenciu takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu vo výroku o trovách konania a právami, ktorých porušenie v ňom sťažovateľ videl, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o porušení označených práv, a preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (obdobne aj I. ÚS 604/2017, III. ÚS 690/2017, I. ÚS 337/2018, II. ÚS 442/2018).

27. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2018